

Džojus su Albertu buvo tarytum broliai. Tiesa, Džojus – jaunas ūkio žirgas, o Albertas – vaikinukas, bet jiedu mylėjo vienas kitą kaip broliai, gal net dar stipriau. Taip kalbėjo Alberto mama su tėčiu ir visi miestelio gyventojai.

Jiedu užaugo ūkyje, tarp žaliuojančių Devono kalvų. Vos Albertas pašaukdavo Džojų vardu arba suūbaudavo it pelėda, žirgas tuojau pat atlėkdavo pas berniuką.

Abu leisdavosi slėniais į mokyklą, šuoliuodavo kaip vėjas per Liepsnelių pievą, Katilėlių mišką, palei upę, kur sparnais mosavo garniai, o bangose taškėsi lašišos. Jie arė ir sėjo laukuose, šienavo, nuimdavo kukurūzų derlių ir ganė avis.

Džojus su Albertu plušo sunkiai, bet jų gyvenimas buvo nuostabus, ramus ir laimingas.

Tačiau vieną dieną, visų nuostabai, miestelyje ėmė skalambyti bažnyčios varpas. Nei sekmadienis, nei kieno nors vestuvės ar laidotuvės, tad miestelėnai suprato, kad atsitiko bėda, ir tuojau sugužėjo prie bažnyčios.

– Karas! Karas! – šaukė žmonės. Vieni plojo, o kiti verkė. – Vokiečiai įžengė į Belgiją!

Albertas ne kažin ką nusimanė apie Vokietiją ar Belgiją. Žinojo, kad tai tolimos šalys už jūros. Vadinasi, manė jis, karas irgi išplieskė tolybėse.

– Nėra ko nerimauti, Džojau, – tarė žirgui jodamas namo, į ūkį. – Gyvensime kaip gyvenę. O karas netrukus praeis. Mudviem nieko neatsitiks.

Tačiau Albertas klydo. Vaikinas nė nenumanė, koks ilgas ir siaubingas bus šis karas. Neįsivaizdavo, kad kariuomenė pareikalaus bet kokių arklių: jų reikės kavalerijai, vežimams ir ginklams, amunicijai ir sužeistiesiems gabenti.

Kai atvyko kareiviai ieškodami stiprių arklių, Alberto namie nebuvo. Tėtis išsiuntė vaikiną į turgų parduoti keletą avių. O pats pasiliko namuose ir sūnui nežinant išvedė Džojų iš arklidžių.

Albertas nenutuokė, kad netrukus jo tėvui pristigs pinigų šeimai ir ūkiui išlaikyti.

Grįžęs namo Albertas rado arklides tuščias, o mamą apsipyliusią ašaromis. Netruko išsiaiškinti, kas nutiko, ir tekinas pasileido į miestelį...

